

Kada se zemlja zatresla, srca su se pokrenula

Priče nade nakon potresa
magnituda 6,9 u Cebuu na
Filipinima 30. rujna.

25.10.2025.

Bila je to jedna od onih prirodnih
katastrofa koje znanost nikada ne
može u potpunosti predvidjeti.

Potres magnituda 6,9, koji je nastao iz
prethodno neimenovanog i slabo
praćenog rasjeda (sada nazvanog
Bogo Bay rasjed), pogodio je središnje

Filipine oko 22 sata 30. rujna. Sada se smatra najsmrtonosnijim i najrazornijim potresom u zemlji u više od desetljeća. Filipinski i strani seizmolozi pratili su epicentar do točke samo 10 km od istočne obale Daanbantayana, na sjevernom vrhu otoka Cebu, više od 600 km jugoistočno od Manile.

Potres je odnio najmanje 79 života, ozlijedio 1271 osobu te oštetio ili uništio gotovo 152 000 domova. Prema ranim procjenama, gubici na infrastrukturi iznose 63,7 milijuna dolara, uključujući 5587 učionica, što je utjecalo na 19 000 učenika i 950 nastavnika i osoblja. Potpuni ekonomski utjecaj na Cebu, uključujući turizam, tek treba utvrditi.

Upečatljiv simbol utjecaja potresa je 139 godina staro Nadbiskupsko svetište Santa Rosa de Lima u Daanbantayanu, koje je pretrpjelo

70-80% strukturne štete. Preko 140 baštinskih i turističkih mjesta teško je pogođeno, raselivši otprilike 2000 radnika. Usluge, uključujući turizam, činile su više od 70% gospodarstva središnjeg Visayasa u 2024. godini.

Kad je potres udario, činilo se kao da je svijet stao. Kuće su se srušile, životi su izgubljeni, a nekada mirni gradovi postali su krajolici ruševina. U zemlji su se pojavile vrtače... ali još dublje su bile rane u srcima ljudi.

Hodočašće nade

U tim mračnim satima, pomoć je dolazila iz srca izdaleka. Zaklada za mlade Kalingan (KALFI) sa sjedištem u Manili odmah je poslala financijsku pomoć za akcije pomoći. U roku od nekoliko dana, timovi mladih volontera krenuli su na dugo, neizvjesno putovanje prema sjevernom Cebuu.

Ono što bi inače trajalo tri sata vožnje trajalo je dvanaest iscrpljujućih sati. Ceste su bile napukle i blokirane, a tisuće vozila zakrčile su autoceste, donoseći pomoć istim razorenim područjima.

Ali volonteri su nastavili kroz vrućinu, kišu i iscrpljenost s jednim ciljem: donijeti pomoć i nadu.

„Nije to bilo samo putovanje“, rekao je jedan volonter KALFI-ja. „Osjećao sam se kao hodočasnik; putovanje ljubavi, boli i vjere.“

Na svom prvom putovanju dijelili su vodu, šatore i plastične cerade (*trapale*). Pripremali su i posluživali obroke za više od tisuću ljudi, kuhajući cijelu noć kako bi se namirnice mogle dostaviti do jutra.

Oni koji se nisu mogli pridružiti konvoju ipak su pronašli načine da pomognu, prepakirajući robu,

prikupljajući donacije i dajući ono malo što su imali.

„Neki su dali nekoliko konzervi hrane, neki nekoliko boca vode“, prisjetio se jedan organizator KALFI-ja. „Ali kada su svi dali malo, postalo je kao čudo kruha i ribe.“

Plač za pomoć

Volonteri su stigli do planinskih naselja Bogo, Tabuelan, Medellin, Borbon, Tabogon i San Remigio: područja koja su primila malo pomoći.

Duž cesta obitelji su mahale i držale rukom ispisane znakove: "Daghang Salamat sa Tabang!" (Puno vam hvala na pomoći!) ili "Amping sa byahe!" (Pazite na cesti!). Drugi su jednostavno preklinjali: "Tabogon treba vodu."

„Vidite vrtače na tlu“, rekao je volonter KALFI-ja, „ali rupa u vama,

kada vidite njihovu patnju, još je dublja.“

Sklonište u ruševinama

U Borbonu, studentica iz Centra za profesionalni razvoj Banilad stajala je pred svojim uništenim domom. Ostali su samo dijelovi zidova, a sjećanja raspršena. Najstarije dijete, s ocem koji radi kao zaštitar i majkom koja ostaje kod kuće, pitalo se kako će njezina obitelj preživjeti.

Kada je KALFI tim stigao nakon 12-satnog putovanja, ona i oko 100 susjeda dobili su šatore i trapale za privremena skloništa koja su ipak bila spas.

„Nismo znali kamo ići“, šapnula je, suze su joj navirale na oči. „Ali tog dana smo opet imali krov nad glavom.“

Te noći njihova je obitelj spavala pod novim šatorom, vjetar je još uvijek

bio ojačan strahom, ali osjećaj sigurnosti, čak i samo nakratko, bio je neprocjenjiv.

Pod vedrim nebom

U Tabogonu, Laliane i njezina obitelj spavali su uz cestu bez ičega nad glavom. Kad ih je jedna od organizatorica Kalfija kontaktirala da ih pita kako su, poslala je fotografiju: obitelji leže na pločniku, zbijene jedna uz drugu, pod vedrim nebom.

„Trebamo trapale, vodu, hranu“, napisala je.

Tim je dostavio što je mogao, dijeleći šatore i cerade starijim osobama, koje su ih držale kao da su od zlata. Planinsko putovanje bilo je strmo i dugo, ali isplatilo se. Istog dana, jedna je obitelj ponudila svježe kokosove orahe volonterima, smiješeći se kroz gubitak.

„*Gamay ra ni*“, rekli su, „*pero gikan ni sa among kasingkasing*“ (Možda je ovo malo, ali dolazi iz naših srca).

Dar nije osvježio samo žeđ volontera već i njihov duh.

Prvo misleći na druge

U San Remigiu, tim je upoznao Cherylyn, bivšu učenicu KALFI organizatora. Njena kuća se srušila, brat joj je imao slomljenu ruku, a majka je zadobila ozljedu zdjelice. Ipak, nije tražila za sebe.

„Možete li donijeti sklopive krevete i vodu za moje susjede?“ rekla je.

I tako je tim i učinio, dijeleći krevete starijim osobama i dijeleći obroke i vodu s cijelom malom zajednicom.

Jedna baka, koja je izgubila dom, ponudila je svežanj banana.

„Ovo je za tebe“, rekla je tiho. „Kad sam ih vidjela kako sazrijevaju,

pomislila sam na one koji će doći pomoći.“

Kreveti koje su dobili postali su blago. Za one koji spavaju na podu, sklopivi krevet predstavlja udobnost, dostojanstvo i nadu.

Dok su se nastavili radovi na pomoći, događala su se mala čuda: dobavljač je ponudio popust na sklopive krevete, a prijevoznačka tvrtka besplatno je posudila vozila.

Kad bi ljudi dobili i jednu bocu vode, šator ili trapal, držali bi se toga kao da im je to najdragocjenija imovina. Zahvalnost im je zračila s lica. Bili su umorni, ali nasmijani, iscrpljeni, ali puni vjere.

„Potres je srušio zidove“, rekao je jedan volonter, „ali je izgradio mostove između srca, između stranaca, između onih koji daju i onih koji primaju.“

Ova misija i dalje traje (sada već treći tjedan) i postala je više od puke operacije pomoći. To je priča o solidarnosti, priča o umnoženoj ljubavi, o suosjećanju koje premošćuje otoke, o vjeri koja nadživljava podrhtavanje tla.

"Neka tvoj život ne bude besplodan! - Budi koristan! - Ostavi za sobom trag! - Rasvjetluj bakljom svoje vjere i svoje ljubavi! (Sv. Josemaría, *Put*, br. 1).

Ove riječi i dalje nadahnjuju srce KALFI-ja. Rođena iz vizije formiranja mladih ljudi koji žive sa svrhom, Kalinangan Youth Foundation, Inc. je privatna, neprofitna zaklada posvećena izvlačenju najboljeg iz mladih, uočavanju njihove kreativnosti, poticanju njihove strasti za smislenim radom i buđenju u njima ljubavi prema istinskoj slobodi.

Nakon potresa u Cebuu, ovaj je duh ponovno oživio. Volonteri, uključujući mlade profesionalce, studente i mentore, dali su svoje vikende, snagu i san kako bi unijeli nadu tamo gdje se sve činilo izgubljenim. Hrabro su se suočili s vrućinom, kišom i dugim putem ne zbog slave, već zbog ljubavi.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kada-se-zemlja-zatresla-
srca-su-se-pokrenula/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kada-se-zemlja-zatresla-srca-su-se-pokrenula/) (15.03.2026.)